

Koroško Korošcem

Št. 44.

Celovec, dne 1. septembra 1920.

Izhaja dvakrat na teden.

Rojaki!

V vseh občinah glasovalnega ozemlja so glasovalni odbori (Abstimmungsausschüsse) sestavljeni Obrnite se v vseh rečeh glede ljudskega glasovanja na moške — odbornike zveste Korošci!

Koroški Slovenci, koroške Slovenke!

Razobesite bandere — zastave! Interilirana glasovalna komisija je to dovolila do 10. septembra. S tem hočemo prosto pokazati, da smo Korošci, zvesti svoji domovini, pokazati pa tudi glasovalni komisiji, da mi Korošci nič nečemo vedeti o tem, da se raztrga naša domovina in da pridemo pod kraljevino SHS: Razobesite torej bandere in nosite koroške farbe!

Koroški domovinski svet.

«Nikdo!»

Dr. Ivan Tavčar, ljubljanski župan (burgermaster) je pisal k novemu letu v ljubljanskem „Narodu“ o Jugoslaviji sledeče besede:

„Če si danes položimo roko na srce, nam je pripoznati, da te nesrečne Jugoslavije nikdo ne ljubi! Njeni lastni sinovi ji trgajo obleko iz telesa in mi vsi, od Beograda skozi Zagreb do Ljubljane, trudimo se, da bi oglodali meso od njenih kosti. Če Bog ne pomaga, bo naša domovina prav kmalu izgledala tako, kakor glava, zakopana v mravljišče in iz njega teden dni zopet izkopana!

„Kdo pa ima kaj ljubezni do te nove domovine?

Nikdo!

„Kdo hoče kaj pretrpeti za Jugoslavijo?

Nikdo!

„Kdo hoče kaj prenesti, da bi se rešila domovina?“

Nikdo!

„Če danes prepotuješ Slovenijo, če kričiš tako močno, kakor da bi te iz kože jemali, če dokažes, da je Jugoslavija v nevarnosti, po celi Sloveniji ne boš izberačil niti enega krompirja za to ubogo Jugoslavijo.

„Ne delajmo si nikakih praznih upov! Jugoslavija je danes v hujšem položaju, nego je bilo prejšnje cesarstvo kdaj v teku vojske.“

To so besede ljubljanskega župana.

Korošci, sodite!

Resna beseda Korošcem in Korošicam.

Bliža se dan glasovanja!

Gre za veliko stvar, za Vašo in vaših potomcev bodočnost. Zato je treba resno in stvarno vse premisliti, predno oddaste svoj glas. Vabijo Vas Jugoslovani, vabijo Vas tudi Avstrijci, vsaka stranka bi Vas rada spravila na svojo stran. To je popolnoma naravno; vpraša se samo, komu verjeti.

Jugoslovani Vam obljubujejo vsemogoče ugodnosti. Po njih besedah Vas čaka pod Jugoslavijo paradiz na zemlji, v Avstriji pa pekel. Sami dobro veste, da to ni res. Kako bi bilo sicer mogoče, da je v Jugoslaviji vse nezadovoljno: uradniki, delavci, kmeti, obrtniki, vojaki in orožniki, sploh vsi stanovi? V vsaki številki ljubljanskih časopisov lahko berete o bedi, draginji, revščini, o razburjenosti vsega ljudstva. Vsi so že siti nesrečnega vladanja v korist posameznikov, vse se je že v tem kratkem času njenega obstoja naveličalo nove države. Poglejte prebivalce Radgone (Radkersburg) in njene okolice, kako so veseli, da so prišli proč od Jugoslavije — pod Avstrijo! Tudi Prekmurje hoče proč, kakor poročajo ljubljanski listi sami. „Tekom enega leta“, tako pišejo, „smo s svojo nerodnostjo srečno spravili ljudstvo tako daleč,

da nas vse sovraži

in da hočejo k Ogrski nazaj!“

Zakaj Vam pravimo vse to? Menite, da hočemo grčiti in očrniti Jugoslavijo? O ne, predrobno vemo, da živimo v težkih časih, da je dandanes slabo v vseh državah brez izjeme. Samo to smo hoteli povedati, da vladajo povsod slabe razmere, torej tudi v Jugoslaviji, da torej ni res, kar Vam vedno trobijo o blagostanju in o sreči v tej državi.

Avstrijci ne rabijo takih sredstev, ker vedo: laž ima kratke noge. Nikoli nismo tajili, da zdaj življenske razmere v Avstriji kakor povsod po širokem svetu niso najboljše. Z lažmi in praznimi obljubami Vas nočemo vabiti. Misliti je treba na bodočnost, vprašanje je le to: Kje Vas čaka lepša bodočnost — v Jugoslaviji ali v Avstriji?

Jasno je, da bo najprej premagal vse težave sedanjega časa tisti narod, ki je bolj izobražen, ki ima višjo kulturo. Da je ta narod nemški, ne pa srbski, o tem ni dvoma. Slovenec Erjavec piše v kranjskem listu „Popotnik“: „Nemškemu narodu se imamo zahvaliti za pretežni del naše kulture in civilizacije. Ta narod igra kljub svojemu porazu še vedno veliko vlogo na svetu in bo igral še večjo v bodočnosti. Ali naj nam proseduje srbohrvaščina svetovno kulturo, kakor preje nemščina? Ni ga, ki bi se upal to trditi . . . Od Nemcev se nam bo učiti še dolgo, dolgo in mnogo se bomo še naučili od tega naroda, ki ima prav vse vrline in sposobnosti.“ — Tako sodi

pameten Kranjc o Nemcih in tako sodijo vsi, ki niso slepi, slepi zaradi svoje prenapetnosti, hujskači in plačani agitatorji. Ali boste še dvomili, komu je več verjeti? Odprite oči in pogledajte, kako kruto, kako krivično ravnajo Jugoslovani z onimi, ki ne trobijo v njih rog! Ali morete takšno postopanje odobravati? Ali ni to dokaz, da hočejo s silo doseči, česar na drug način ne morejo doseči?

Bog sam ni hotel, da bi bili Kranjci in Korošci vkup. Zato je postavil kot mejo visoke Karavanke; pač pa je tesno zvezal Rožno in Junsko dolino z ostalo Koroško. In kar je Bog združil, naj človek nikar ne razdruži!

Ali boste prodajali svoje poljske pridelke na Kranjsko? Kranjci bodo v tem oziru sami v hudi stiski; ne bodo vedeli kam s svojimi pridelki, ker ne bojo mogli konkurirati z Banatom in z Bačko. Kje pa boste dobivali poljska in druga orodja, obleke in tisoč drugih stvari, ki jih potrebuje vsaka hiša? Morda v Ljubljani? Zadnji čas se je zopet kazalo, da je Jugoslavija, kar se tiče industrijskih izdelkov, popolnoma odvisna od Avstrije. Ali ste jih vidli, kako so romali kar trumoma v Celovec po to in ono, česar v Jugoslaviji ni? Odnegli in odvažali so velikanske množine blaga. Kdor ima oči vidi, ni mu treba verjeti lažnjivim poročilom privandranih hujskačev.

Po resnem in mirnem preudarku mora vsakdo priti do prepričanja, da Vam ne kaže drugače, kakor glasovati za Avstrijo. Vsi razlogi Vas takorekoč silijo k Avstriji. Kranjski agitatorji pravijo: „Vi ste Slovenci; kot taki spadate k nam!“ Dobro. Ali niste bili tudi dozdaj Slovenci? Ali niste obdržali materinega jezika, akoravno ste bili združeni že tavižend let z Nemci? In dalje: Komu izmed vas je škodovalo, da se je naučil tudi nemščine? Ravno kar ste slišali, kaj pravi Erjavce o nemškem in o srbohrvaškem jeziku.

Ne poslušajte torej tujcev, Korošci! Saj jih vodi sama prenapetnost, slepo narodno sovraštvo. Sami in same sodite, možje in ženske koroške, sami premišlujte in prišli boste do pravega, prišli poste do spoznanja, da je edino pravo,

če glasujete za Avstrijo!

Delavcem.

Ljubljanski „Naprej“, glasilo delavcev na Kranjskem je pisal to leto:

„Krepko grlo in dolg jezik, to je res bistvena označba slovenske buržoazije. Vtaknili ste delavstvo v vojsko, v delavnice, pošiljali na fronto, zapirali in preganjali — vi buržoazi, ki ste sankcionirali vojno s tem, da ste sklepali, pritrjevali pripravam zanjo.

„Stirideset let ste preganjali sami in po oblastih delavce.

„In po prevratu?

„Ali niste zopet preganjali in iztiravali delavcev?

„Ali ne sedi po ječah še danes nekaj sto proletarskih zaupnikov?

Slike iz Kranjske. Kranjski mravljinjak.

Korošec iz Zelezne Kaple je dal 26. avgusta zapisati:

„Predvčerajšnjim sem bil v Tržiču na Kranjskem in govoril med drugim tudi z neko gospo R., ki ima tam prodajalnico. Pripovedovala mi je, da so Tržiški fanti v gostilni Karvin (v Tržiču) zbili raz stene sliko regenta Aleksandra. Strašno in hudo so zmerjali čez Srbe, katere so imenovali le cigane in ravbarje, ki ne znajo kaj drugega kakor krasti in se vojskovati. Mišljenje ljudstva, kolikor je tej ženi znano, je popolnoma proti Srbe. Pravila je, da se tako že dela na kravale, da bi se Kranjska osvobodila srbske komande in gospodarije.“

Korošci, to je ja prav fleten mravljinjak! Kdo od vas hoče sestiti v njega?

„Brezvestno nasilstvo.“

Večkrat smo že opozorili naše koroško ljudstvo na veliko razliko, kako se vlada v Jugoslaviji in kako v Avstriji. Ta je republika, to je ljudovlada, Srbija-Jugoslavija pa je monarhija, kjer vladajo principi, oficirji in grofi; v Avstriji je torej vsa moč pri ljudstvu, vse se izvrši le z ljudstvom in za ljudstvo, v Jugoslaviji zo komandira le neka gospoda čez

„Ali ni vse to, kar se je godilo desetletja in se godi še danes — vaše delo? — delo buržoaznega razreda, ki ne pozna pravic?

„Ali je stari avstrijski militarizem postrelil buržoazijo?

„Ne, sami mali ljudje so bili te žrtve! Prijatelji, teh žrtev je bilo in je še stotisoče, milijone . . .“

Delavcem v premislek!

„Izdani izdajalci.“

Tako je imenoval h koncu lanskega leta švicarski list „Tagesanzeiger“ kranjske Slovence, katerim je povedal prav neprijetno resnico. Prejšnja avstrijska država je dovolila 14 jezikov, zdaj pa že zaničujejo v Srbiji slovenščino. Slovenci so izdali staro Avstrijo, združili se s Srbi in tvorili neko „Jugoslavijo“, ki nevarno poka na vseh koncih in krajih, in mislili, ko so se izjavili kot zaveznike antante, da bo zdaj vse po njih volji šlo, kajti oni ja niso premagani, z drugimi vred so zmagačci. Jugoslovanski listi so se prav hudo jezili, da jih imenuje švicarski list: „izdane izdajalce“. Kolo časa pa drda naprej in kaže se bolj in bolj, kako so se Slovenci sami ogoljufali, razmere nastanejo slabeje in slabeje. Vrh tega pa, da je povsod, kamor gledajo, samo razočaranje, razočara jih tudi mirovna pogodba. „Kam plovemo?“ „Smo res že v Albaniji?“ „Smo res že v Balkanu?“ „Smo res že pred potopom?“ vpijejo in vzdihujejo jugoslovanski listi v Ljubljani zaradi neznosnih balkanskih razmer. Oglejmo si malo, kako vzdihuje dr. Ravnihar („Slovenski Narod“ iz dne 23. marca) zaradi izdaje in mirovne pogodbe:

„Mog Bog, govorili so nam toliko lepih besed, mamila in vabila so nas blesteča gesla, da smo naivneži slepo verjeli. Govorili so, da morajo streti Nemčijo, ker hočejo poraziti v njej imperijalizem. A danes vemo, da so se borili le zato, da na mestu nemškega imperijalizma postavijo — svoj imperijalizem.“

Korošci! Ni pri nas enako? Ne govorijo nam Jugoslovani toliko lepih besed, ne mamijo in vabijo nas blesteča gesla? Ne pravijo in se bahajo, da bodo nas odrešili nemškega gospostva, sužnosti? In ne bo prišel potem namesto svobode nove republike Avstrije jugoslovanski imperijalizem, v resnici hudo trpinčujoča naš sužnost? Ničesar nismo se učili iz tega, kako so se Kranjci sami ogoljufali? Se hočemo zares tudi mi sami ogoljufati za našo življenje, za našo bodočnost? **Bodemo zares kot neumneži slepo verjeli lepim, gladkim besedam Jugoslovanov?**

Ne, zdaj ne in nikdar! Enotna in nerazdeljena ostane nerazdeljiva domovina naša, Koroška!

* * *

glave širokega ljudstva, brez ozira na ljudstvo — hujski nego je bilo v stari, zrušeni Avstriji. Korošcem predstavljajo jugoslovanski hujskači državo SHS kot paradiž za delavca, kot kmetijsko državo, v kateri imajo prvo in zadnjo besedi kmetje. Da je to sama laž, naše besede pa gola resnica, priča na novo števil. 191 ljubljanskega lista „Naprej“, ki piše pod gori omenjenim naslovom:

„Preobrat se je izvršil pri nas nekrvavo. Izvedel je preobrat narod, a sedaj se vrši nad narodom, proti volji ljudstva prava revolucija posestnih slojev, to je, meščanske stranke so si osvojile illegitimno vso oblast in diktirajo, terorizirajo in zatirajo vse, kar bi se drznilo količkaj svobodno gibati, zahtevati svoje pravice, ki se jih ne odreka državljanom v nobeni drugi državi. Čudimo se, da jo ljudstvo tako hladno prenaša.

„Vse delovanje belgrajske vlade je za državljane s sedmimi pečati zapečateni knjiga. Nihče ne dobi nikakršnega pravega pojasnila ne o zunanji ne o domači politiki. Sklepajo se pogodbe z ruskimi meščanskimi emigranti, vrše se pogajanja z Italijo, sklepajo se vojaške konvencije z drugimi državami, sklepajo se trgovske pogodbe, določa se uvozna in izvozna carina; zakaj, po kakšnih načelih, kdo to ve? Kar vemo,

winnsteuer)? Ta čaka rešitve že toliko časa, da bodo kapitalisti, v vojni nasičene pijavke, gospodom v Belgradu iz srca hvaležni. Med tem so lahko že pokrili svoje oderuške dobičke. Nove davke naj pa plača ljudstvo v obliki drage obleke, dragega kruha, dragega orodja, dragega kuriva! In povisek cen vsega tega bo prišel pač deloma zopet v dobro kapitalistu.

**Taka politika pomeni igro z ljudstvom!
Pustite v miru ljudstvo!**

Gospoda se briga za ljudstvo ravno toliko kakor za lanski sneg! Milijonarji bi se zopet znova redili, nam pa grozi draginja, hujska kot lanska!

Evo, to je država kmetov in delavcev!

Vojak — živina?

Leži pred nami jugoslovanski letak — Flugzettel — „Pismo koroških deklet zavednim fantom“ podpisan: „Zavedna koroška dekleta“. Mesto „zavedno“ bi imelo stati „zagrizena, prenapeta“. Pa naša koroška dekleta sploh niso pisale tega pisma, v katerem stojó besede:

„Za otroke imamo „bavbav“, za Vas pa so si izmislili Nemci (!) drugo strašilo — vojaščino. Veste, fant brez korajže, to je tič brez perja!“

Izvoli, ti „tič“, ki si to pisal, da postavimo temu nasproti besede ljubljanskega „Večernega lista“, ki je glasilo kranjskih nesocialdemokratskih delavcev, torej ljudski list! Dne 10. avgusta t. l. piše: „Ustvarja se nazadovoljnost, izpodkovavajo se temelji države. In da bi te temelje utrdili,

se kapitalisti oborožujejo!

Pa ne na svoj, marveč na ljudski račun. V državnem proračunu imajo postavljene za vojaštvo vsote, ki so naravnost gorostasne. Medtem ko je postavljenih za socialno skrbstvo nekaj nad 74 milijonov dinarjev, za zdravje niti 70 milijonov dinarjev, pa so za vojaštvo dali v proračun skoro 4 in pol milijarde kron! To je več ko eno četrtino vseh izdatkov gre za vojaštvo! Kakor se dela sedaj, je zločin nad ljudstvom! Tako ne gre več dalje! Ljudstvo hoče pošteno živeti,

ne pa stradati in umirati za žepe kapitalistov!“

Torej, kar smo spoznali mi vsi, ki smo preživeli dolgo trajno, strašno svetovno vojsko — da so vojske in vojaščina le v prid kapitalistov in „Kriegslieferantov“, vse zlo pa pride nad ljudstvo: zemlja pije dragoceno kri svojih sinov, naši sinovi, očetje, brati, prijatelji postreljeni, raztrgani od granatah na sto koščekov, toliko kriplnov, enemu manjka roka, drugemu noga, tretjemu obe nogi, štrti je slep, in druge muči ta ali ona bolezen, ni ga skoraj, da bi ne prinesel „sponžina“ domov. Medtem pa je vladala doma lakota, vladale kuge in druge bolezni. Srečna ona familija, ne bo jih veliko, ki ne žaluje danes, ker ni zgubila nobenega iz svoje srede ne na fronti in ne po bolezni. — To vse vidi in spoznava tudi

Proč od Srbov!

Ljubljanski „Slov. Narod“ priobči pritožbe da se v okraju Krško — Gurkfeld močno proti Srbe agitira — posebno duhovniki. Ti so se pred kratkim celo branili, na rojstni dan kralja Petra opraviti slovesno božjo službo. Rekli so, kralj Peter ima krvave roke, ljudstvo hoče drugega kralja, ki ima čiste roke.

Torej na Zgornjem in Spodnjem Kranjskem ljudstvo proti Srbe, proti dinastiji Karagjorgjevičev! V Trzinu zbijajo slike regenta Aleksandra raz stene, na Krškem ne mara ljudstvo krvavega Petra. Ravno nas Korošce pa hočejo spraviti pod Srbe s silo, z lažjo in prevaro! Poberite se zapeljivci!

„Cesta ali pogin!“

Nazadnje še sliko iz vrst državnih uradnikov (Staatsbeamten), sploh javnih nameščencev. „Slov. Narod“, št. 184. piše:

„V torek, 10. avgusta je bil velik shod javnih nameščencev. Državno uradništvo in vse javno nameščenstvo je ob gromkem pritrjevanju vseh udeležencev brez olepšavanja povedalo, da je izgubilo vsako vero v vlado in zadnje nado v Narodno predstavništvo (takoimenovan „parlament“, op. ur.),

kranjsko ljudstvo — tam na Kranjskem — da je vsa vojaščina, vsa vojska le za nekatere bogataše, kapitaliste, ki se bogatijo

z ljudsko krvjo, z nesrečo!

Kranjci pa, ki hujskajo tukaj pri nas na Koroškem za Jugoslavijo, se ne sramujejo in rabijo besede: „fant brez korajže je tič brez perja!“ Gvišno je pisal to tak tič, ki je celo vojsko tahiriral zadaj kje za fronto, ki ni slišal in ne čutil moralni koncert kanon, pušk in bomb, ki ne ve nič o bedi in revščini, ki je prišla z vojno nad vse človeštvo.

Ne glede na vse to pa! Vprašamo nazadnje, kako se godi, kranjskim Slovincem pri žovnjirjih? Na to vprašanje nam dá odgovor ljubljanski list „Jugoslavija“ z dne 20. avgusta t. l.:

„Iz Splita in drugih garnizij na jugu (torej tam doli na Balkan vtaknijo Slovence! op. ur.) nam poročajo naši vojaki skoro neverjetni stvari. Človek bi mislil, da se vračajo časi pobesnelega habsburškega militarizma, ko je bil

vojak — živina,

s katero je mogel vsak početi, kar je hotel.“

„Fant brez korajže je tič brez perja!“

Po jugoslovanskih hecarjih, Korošci, imejte torej

korajžo za haržate kapitalistov,

korajžo za živino!

To in edinole to je prava korajža! Kaj ne?!

„Kdo po plačal?“

Vse države po širokem svetu, ki so bile zapletene v hudo svetovno vojsko, trpijo in bodo še dalj časa trpele vsled vojnih posledic. Le Jugoslavijo nam predstavljajo brezvestni hecarji kot zlato, bogato, deveto deželo. Tako! V Ljubljani govorijo drugače o tej bogatiji. „Večerni list“ je pisal besede:

„Kdo po plačal? Naš finančni položaj je usoden. Vlada, posamezni ministri in pokrajinske vlade trošijo denar brez vsakega ozira na državni proračun. Če pomislimo na to, da pri nas sploh nihče ne ve, koliko v resnici izdajamo, potem moreme trditi, da je finančno vprašanje za nas najresnejši problem. Za ljudstvo je vprašanje to:

„Kdo bo plačal za to svinjsko gospodarstvo? Ali široko ljudstvo kakor vselej? . . .“

„Ljudski Glas“ (tudi z Ljubljane) pa piše strašne besede:

„Vse gospodarsko in kulturno življenje propada, država drvi v pogubo!“

Korošci, vrejejo vam sline po tem paradizu??

Vse štíme za Koroško, za avstrijsko republiko!

da je prikipele njegov obup da viška, da je njegovega potrpljenja konec ter da se pripravlja na skrajnosti, na odkrit boj, na splošen štrajk, na odhod na cesto v družbi

z vsemi bedniki, ponižanci in razžaljenci!“

(A, kako se vidi, je v „zati“ Jugoslaviji toliko in toliko „bednikov, ponižancev in razžaljencev!“ op. ur!)

„Dovolj je bilo shodov, dovolj resolucij. Nočejo nas slišati, pokažimo jim torej zobe! A ne samo mi! Z nami mora vse, kar zahteva ureditev razmer. Stojimo pred odločitvijo: cesta ali pogin!“

Korošci in Korošice! Kaj čaka potem še-le druge državljanke v tej „blaženi“ Jugoslaviji, katera skrbi še za svoje uradnike, ki vzdržujejo državo, tako slabo, da ji morajo pokazati „zobe“, da je prikipele njih obup do viška? Zastopimo torej, ko pravi „Narod“ o Jugoslaviji:

„Bobni pod zemljo in viharji oblaki se zbirajo na nebesu. Ozračje je zadušno, po hišah vraščajo temne slutnje. Kaj nas čaka? Orkan, potres?“

Vsekakor se nam obeta nesreča!“

Tej Jugoslaviji pa naj damo svoje štíme???

Kdo se laže?

Kdo se laže, Slovenci, ali naš list ali oni nesramni jugoslovanski hujskači, ki so si izmislili smešno besedo „zlata Jugoslavija“, ki jo povečajo kar gor v nebesa, da bo padec njen potem še hujsi? Kdo laga, vprašamo?! Da vsak od nas slovenskih Korošcev, v kateremu je le nekaj poštenosti in resničnosti, jasno vidi, da se bori na naši strani resnica, na jugoslovanski pa laž in zavijača, priobčimo nek članek iz ljubljanskega časopisa „Jugoslavija“:

„Zasledujem pazljivo Vaše delovanje, posebno od ustanovitve Jugoslavije dalje. Slišal sem Vaše lepe slavospeve in načrte na veličastnih taborih ob priliki ujedinjenja. Veroval sem takrat v Vaš idealizem in trdno pričakoval, da boste ostali zvesti Vašim obljubam. Ker nisem dvomil o izkrenosti Vaše ljubezni do roda in domovine, zidal sem na Vas kot neomajne stebre in naš ponos.

„Po preteku dobrega leta Vas pa javno vprašam: Kaj ste v tem času dobrega storili? Če ste odkritosrčni, boste odgovorili: Prav nič! In to po Vaši lastni krivdi. Povem Vam tudi zakaj. Ko ste prišli v dotiko s politiki iz južnih pokrajin, ste jih začeli še-le spoznavati. Čutili ste, da Vas ne smatrajo enakovredne, Vas, ki ste prišli zastopati plemena, ki so se v veliki večini do zadnjega trenutka borila proti njim in njihovim zaveznikom.

„Lotili ste se lažjega posla: frazarstva (žlobudranje) o svetovnem naziranju, osebnih napadov, rušenja. Naštejem Vam le nekoliko zlih posledic Vašega negativnega delovanja: Preprečili ste do danes tako krvavo potrebne volitve v ustavotvorno skupščino in dosledno tudi ustavo. Povzročili ste, da so dosedanji nezmožni finančni ministri do dobrega zavozili državno gospodarstvo, ubili krono in nadalje ubijajo tudi dinar, povzročajo rapidno rastočo draginjo in obubožanje vedno širših plasti naroda.

„Sedaj pa še eno ponižno vprašanje. Vi vsi trdite, da zastopate toliko in toliko ljudstva. Jaz pa trdim, da Vas ljudstvo sploh ni poslalo v Beograd, ker Vas ni volilo. Trdim tudi, da nima ljudstvo nobenega interesa do Vaših smešanih prepirih v parlamentu, ker čuti in vidi, da od takega vašega delovanja ne bo prišlo zanj nič dobrega!“

In ti del koroškega ljudstva, ki si se dal nahujskati, Vi, ki stojite zagrizeno v jugoslovanskem taboru, vprašamo Vas:

Ravno Vi ne čutite, ravno Vi ne vidite, da iz take Jugoslavije za Vas ne bo prišlo prav nič dobrega?

„Do prepada le en korak.“

„V mejah Jugoslavije in s par vinarji v žepu se zasmejete lahko zopet iz srca vsemu svetu“, beremo v št. 65 modrega velikovskega „Korošca“. Brezvestno je bilo že dozdaj rovarjenje in hujskanje tujcev-Jugoslovancev. Te besede „Korošca“ pa dosežejo

je le to, da se je nedavno popavljala pocenitev življenskih potrebščin, pa so pritisnili na svoj gospodarski ventil in draginja zopet narašča in industrija propada dalje. Zakaj tako, kdo je kriv? Tega ne povedo. Vse, kar vemo, je le to da stranke druga drugi očitajo verižniško kupčijo z narodnim imetjem, torej zločin, ki je največji v človeški družbi, ker vse ovira in uničuje. To je ena stran.

Druga stran je pa ogromno obdavčenje. Na vse važnejše potrebščine nalaga ta usurpatorska vlada ogromna bremena zato, da vzdržuje militarizem in druge ustanove na račun konsumentov. Podražila se je voznja na železnici, podražil se je premog, draže se druge življenske potrebščine na umeten način. Če je preveč žita — svoboden izvoz, če so vletrgovci poskrili žito, da so cene ostale visoke in je končno ljudstvo ob stradanju prihranilo pšenico, se dovolj zopet nov izvoz zato, da se zaloge poprodajo po visokih cenah in ne nastane rezerva, ki bi trg pocenila: če je dobra letina — izvoz, blago mora ostati drago. In tako gre dalje: vlada izdaja naredbe in odredbe, ne sklene pa volilnega reda, kar bi bil nje glavni namen, da pride država v normalne parlamentarne razmere.

Kdor pregleda ves ta razvoj, to politiko usurpatorjev, ta pač ne more biti zadovoljen. Ali naj molči? Ne! Molčati ne

vrhunec brezvestnosti!

In gliha vkup štrih. Vselej je bilo tako, zakaj ne zdaj tudi? In res! Prevaljski brat „Mir“, vreden velikovskega „brata“ je dan navrh prinesel članek nekega „kmeta“ v velikovski okolici, ki pa gvišno sedi pri „Mirovi“ mizi v Prevaljih. Modrost vse modrosti je spis tega „modrega“ kmeta, ki zaključuje svojo neumnost z besedami: „... da bo vsak glasoval za državo kmetov in delavcev, za Jugoslavijo.“

Kako lepo se slišijo te besede, kaj ne, Korošci?! Ja, ko bi bile resnične! Vzamimo le dva ljubljanska lista v roke — „Slovenec“ in „Večerni list“ in vidimo — golo resnico. Prvi piše, prav značilno za bogastvo Jugoslavije in kako „lahko se zasmejete tam s par vinarji v žepu zopet prav s srca vsemu svetu“:

„Naše obubožano gospodarstvo si ne more dovoliti potrate, da se valjajo ljudje v sijajnih stanovanjih, da se zapravlja vse s popivanjem vina, likerjev, šampanjca, s plesi, veselicami, kinematografi, da se zapravlja denar v finih oblekah, židi, baržunu, finih čevljih, kvartanjem in z neštetiimi drugimi razvadami nenevarnih (!!) časov, ki je z njimi prepleteno celo naše življenje. S strahovitimi davki na vse se mora ljudstvo prisiliti ...“

To je edini izhod iz močvirja.

Ako se ta neusmiljeni in kruti boj ne prične, bomo zaslišali prav kmalu pred našimi vrati korake onih, ki bodo položili v svoje roke, in to so delavski sveti boljševiške jugoslovanske države.“

Torej, Korošci! V Jugoslaviji čakajo Vas ali „neusmiljeni, kruti, strahoviti štajri ali boljševiki! „S par vinarji v žepu se zasmejete lahko zopet iz srca vsemu svetu!“ ??

Oglejmo nam dalje „državo kmetov in delavcev“, ki se suče „kmetu v velikovski okolici“ po glavi! „Večerni list“ z dne 10. avgusta t. l. piše pod naslovi, ki nam pravijo sami že dovolj!:

„Kako hočejo odirati ljudstvo!“

„Tako negre!“

„Država, ki jo vodijo slepi državniki, ima od vrhunca moči do prepada le en korak. Pri nas, se zdi, govorijo in delajo le slepi mojstri. Slep so, ker ne vidijo in nočejo videti razmer, v katerih živi in trpi ljudstvo. Tako dalje ne gre več!“

„Poročajo nam z Belgrada, da je vlada sklenila, da se od 20. avgusta zvišajo železniški tarifi na nezaslišan način: železnica bo štirikrat oziroma šestkrat tako draga kakor danes. Ali niso mogočni gospodje v Belgradu nič pomislili, da se bo s tako blaznim povišanjem voznine povišala prav tako blazno tudi cena blagu?“

„Zakaj mora ravno delovno ljudstvo, ki trpi in dela za druge, nositi res prav vsa bremena! Zakaj belgrajska gospoda noče vsaj del bremen zvaliti na ramena onih, ki imajo dovolj in preveč? Kje je ostal davek na vojne dobičke (Kriegsge-

more, ker so krivice, ker je to izkoriščevanje, ker je to zloraba prilazčene oblasti.

„Zaostali narod.“

Značilno za jugoslovanske priganjače je: nas hočejo na vsako vižo vtakniti pod Srbe, onkraj Karavank jih pa sami ne marajo. „Naprej“ v Ljubljani piše:

„Šolska uprava je svoj čas nameravala ponuditi učitelstvu mesta v južnih krajih naše države (torej na Balkanu, op. ur.), da bi tam učili kulturno še precej zaostali narod. (Trdimo ne tudi mi vselej ravno to o balkanski „kulturi“? op. ur.) Na ta način bi si slovensko učitelstvo lahko pridobili mnogo zaslug,

toda vsi se tega branijo!“

— No, naše mnenje je, bodo že vedeli zakaj! Jugoslovanskim zapeljivcem tukaj na Koroškem bi dali dober rat: Zavzamite se prej za vaše „še precej zaostale brate“ doli na Balkanu, potem pridite še-le k nam nas učiti. Doli na Balkanu narejajte šivalne in kuhinjske kurze, tame ustanovite čitalnice in izobraževalnice, pokaziti ljudjem tam doli, kako se človek usekne kako mora jesti! Nič v zamero, gospodi Jugoslovani!

Agrarna reforma.

„Gospodje grofi prihajajo!“ je zaypil „Mir“ v štey. z dne 21. avgusta t. l. „Odkod? Iz Avstrije! Zakaj pa hočejo in silijo ti gospodje zopet nazaj? Ker bi radi vzeli nam zopet zemljo — da bi ne bilo agrarne reforme, da bi se posestva ne razdelila, kakor to hoče Jugoslavija.“ 26. avgusta pa piše isti list: „In kako je v Jugoslaviji? Po državnem zakonu se morajo razlastiti vsa posestva v prid ubožnejšim slojem in občinam.“

Vemo, da se „Mir“ po vsaki številki laga. Tako nesramno pa, kakor tu, se še ni! In ta list pišejo duhovniki, duhovnik in sicer proš v Tinjah izdaja tega nesramnega lažniva! To so duhovniki! Vi ja še tega imena niste vredni in hočete ljudi spovedat, hočete obhajati sveto božjo službo?!

Kaj je resnica?

Resnica je, da je Avstrija izdala že dve postavi:

Prva nameruje, vsa zemljišča povrniti, katere je gospoda nakupila od 1. januarja 1870, kmetom in kajšlarjem. Druga postava pravi natanko, da se mora ozirati pri uravnavi pašnih pravic, pravic do stelje, drv in lesa popolnoma po potrebi upravičenca. Oddaja stavbnega lesa se more zahtevati 10 let na spredaj in 10 let nazaj. Vse pašne in gozdne podložnosti se morajo odpraviti. Paše se ne smejo pogozditi. Zaraščeno pašo more upravičenec očistiti. — Tako resno se poteguje Avstrija za kmeta.

Kako pa Jugoslavija?

Resnica je, da v Jugoslavija od tega ni sluha ne duha, Jugoslovanski listi morajo to vendar vedeti! In kaj pišejo? „Večerni list“ z Ljubljane, piše 10. avgusta t. l.: „Agrarna reforma jim (v Belgradu) tudi ne dela sivih las.“ Ljubljanski „Ljudski Glas“ pa pravi 18. avgusta t. l.: „Agrarna reforma, iz katere se v Belgradu tako nesramno norčujejo,

je padla v vodo!“

Korošci in Korošice! Niso torej „Mirove“ besede nesramna laž, največja lumparija?! V štey. 14 piše ljubljanski list „Naš Glas“: „Smrad korupcije, goljufije in nepoštenosti se razlije čez vso Jugoslavijo!“ Vprašamo vas, Korošci, moške in ženske: Ne veljajo ravne te besede tudi za našo Koroško? Se ne razlija smrad jugoslovanske korupcije, goljufije in nepoštenosti čez naše kraje gori iz Velikovca — „Korošec“ — in gori iz Prevalj — „Mir“?

Sodite sami!

Iz jugoslovanske hišice. Po jugoslovanskih listih.

Boji. „Večerni list“ z dne 18. avgusta t. l. „Organizirane albanske tolpe so predvčerajšnjim z močno silo vpadle v naše ozemlje pri Dobru. Naše obmejne čete so se umaknile. Prebivalstvo je vse preplašeno zapustilo svoje domove in zbežalo.“

„Naprej“, 21. avgusta t. l.: „100.000 Italijanov in 90.000 Jugoslovancev je pod orožjem in krvavi spopadki se dogajajo.“

„Smo res pred potopem?“

je „Slovenski Narod“ v Ljubljani obupano zaypil in pisal:

„Prepiramo se o različnem, v laseh si tičimo, grizemo in tepemo se, da pokajo vse kosti. Medtem pa teče kolo časa, to nas bo strlo vse skupaj. Mesto da bi z združenimi močmi skušali rešiti Jugoslavijo, tolčemo samo pred se, z a h r b t o m p a p r i h a j a p o t o p!“

Vojna odškodnina. Jugoslovanci se na Koroškem vselej obračajo, koliko bodo dobili vojne odškodnine. „Domoljub“ z Ljubljane, dne 28. julija pa poroča: „Naša vojna odškodnina je znižana na polovico. „Politika“ računa, da bodo naše izgube v 40 letih znašale 60 milijard kron!“

Novi dolg. V istem „Domoljubu“ beremo: „Iz Pariza so prepeljali v Belgrad tri vagone (!!) jugoslovanskih kronskodinarskih novčanic (papirnatega denarja).“

„Kurba“. Kaj „kurba“, barate? No, ja! „Volksstimme“, socialdemokratičen list z Maribora piše 26. avgusta: „Vlada je kurba kapitalistov in špekulantov! Korupcija tu, korupcija tam, bakšiš (podkupovanje) v ministrstvih.“ Potem pa zavpije: „Ljudstvo hoče živeti! Stara resnica je, da še nikdo ni goljufal, ne da bi bil kaznovan!“

Iz zasedenega ozemlja.

Otok (Maria Wörth). Balkanska surovost. Po noči od 2. na 3. avgust so v gostilni Pirker popivali žandarji in financarji z nekimi fanti. Ob 3 zjutraj jih je sin birta prijazno povzal, naj gredo domu. Na to so se mu norčevali in ga ozmerjali. Pirker pa je pogasnil luč. V tem ga naskoči „žandar“ Juri Sima in ga oklofa. Drug mož se je za Pirkerja potegnil, tudi na tega so suroveži planili in ga lahko ranili. Pirker je moral bežati, gselšaft se pa še vselej ni hotela pomiriti. Da je vse domovini zvesto prebivalstvo razburjeno, je umevno!

Od jezera. (Nove limanice!) Dne 18. avgusta je prišla k posestniku v Ribnici in na Ravnah neka žena z 12 letnim fantom. Jamrala in cmevkala je tako o razmerah v Avstriji, kakor da bi vsi ljudi v Avstriji od gladu pocrkali. Na vprašanje, odkod da je, je prve imenovala Brezo (Pirk), občina Krumpendorf, potem zopet Vrbo (Velden). Na Ravnah so jo pa spoznali, da je neka Ana Wurzer (pristno jugoslov. ime!), posestnica Fliegerkajže v Dolah (Dellach), občina Otok. To nam zopet kaže, kako nesramno delujejo Jugoslovanci.

Kamen-Rikarjaves. Na 15. je bila komisija napovedana, pa je ni bilo, ker je imela z avtomobilom nesrečo. Vkljub nujnim poljskim opravilom se je zbralo okoli 200 zvestih Korošcev, da pozdravijo komisijo. Kakor po vseh drugih gmajnah je prišel tudi pri nas le „generalštab“: gerent, fajmošter, kranjski učitelj in gozdar ter žandarji. Prav živo so morali videti, kako boljudsko glasovanje izpadlo. Kranjski učitelj je hotel pri Deutschmannu, kjer so čakali Korošci komisije, te še pregovoriti; a že po prvih besedah je doživel prav hud poraz in izginil. Gerent Picej tega dne menda ne bo tako lahko pozabil. Tako hudo se je jezil, da je skušal drugega dne ljudi fopati: sin mu je moral letati okoli, da vsem pove, komisija pride zvečer. — No, Jugoslovanci! Prej ste onkraj Drave zmiraj pripovedovali, kako „dobre“ so občine južno Drave in strašili s tem druge občine. Ja, z nasajenimi bajoneti je bilo lahko štite loviti, kaj?! O, dušice, le pomirite se, ne bo trajalo dolgo, silna jugoslovanska pest bo zginila na vselej in prosto, svobodno in pokončno bo stal Korošec, vas pa bo prijel strah, ki bo vas vrgel čez Karavanke k vašim „bratom“!

Grebinj. Fajmošter Kindlmann so naznanili 8. t. m.: „Ker je v Celovcu in okolici taka gladovija, da jim ni bilo več mogoče vstrajati, je na prošnjo Italijanov in Francozov naša (!) vlada dovolila, da smejo z ruksoki priiti k nam kupovat živeža itd.“ Gogspod fajmošter javno vas imenujemo lažnika in zapeljivca ljudstva! Vaša vlada „dovolila“ iz same „milosti“, kaj? A ne samo mi, „Slovenski Narod“ v Ljubljani vas udari čez vaš lažniv gobec, ko reče: „Demarkacijska linija prestopi samo formalno, faktično je odstranjena. Avstrijci so torej zopet uspeli pri plebiscitni komisiji in mi smo zopet enkrat zlezli pred Antanto pod klopi!“ Lažnik Kindlmann, vzamite ta list v roke, 183. štey. In vi ste duhovnik in spovedujete druge ljudi?! Sram vas bodi!

Velikovec. (Sodnik Prešeren in „prešerna“ njegova balkanska pravica.) Arnold Jože, p. d. Havzarjev, je dobil zato, ker je ob priliki sprejema komisije v Sent Petru dva naša fanta tako zverinsko pretepel, da sta morala dalj časa hoditi k zdravniku, reči in beri tri dni, sevó, ker je „Čuš“. — Pogačar Andrej pa je dobil radi tega, ker je pljunil na tla, ko so se Jugoslovanci vračali od shoda (kadil je cigareto), reči in beri pet dni! — Hans Morak, trgovec v Vovbrah pa je dobil zato, ker je nekemu jugoslovanskemu agitatorju zabrusil v zobe „Kaj boste pa Vi govorili, Vi pritepenec!“, reči in beri sedem dni. — Korošci, se vam ne odpró vsem enbart oči, kaj nam eveti? Niti sodniki Jugoslavije ne poznajo več pravice. Dvojno mero imajo, eno za Čuše, drugo pa za nas Korošce! Kdo bo štinal za te krivične ljudi? Zdi se nam, da je šla pravica na Koroškem na rajžo, ali pa so jo sodniki kakor dr. Prešeren poslali na „Sommerfrisch“. Koroška Korošcem! To Prešeren, bote tudi vi občutili, ko bo višji sodnik kot ste vi čez vas sodil, in to je koroško ljudstvo.

Pribla vas. Fajmošter Ulbing so naznanili, da bo po maši malo zborovanje, govoril bo poštar iz Sinčevasi. Ob enem času je dal pivo nastaviti. Po maši pa smo šli vsi od cerkve, pred katero bi imel biti shod. Fajmošter in govornik sta prosila, da naj ostanemo. Nič ni pomagalo, šli smo v gostilno. Prišla sta za nami še dva žandarja in nas vabila k shodu in na pivo. Vse zamanj! Shoda ni bilo in kranjski govornik je moral iti, ne da bi bil mogel govoriti.

Kokinj (občina Dobrlavas). Zegnanje je bilo od zvestih Korošcev zelo dobro obiskano — bilo jih je 10 krat več kot Jugoslovancev. Potem pa s prišli nameščenci „Zadruga“ iz Sinčevasi in neki fanti iz Lovank in tako dolgo ščuvali, da so žandarji ob 10 zvečer gostilno dali zapreti — licenc je bila do jutra drugega dne! Kaplana Krašna je pa grivalo, da je ukazal gostilno zapreti in da je tako naš kraj razžalil. Prišel je drugo jutro in hotel plačati en fastl piva. Ljudje so mu pa rekli: Hvala! Zvečer so prišli sami vkup, prišlo je tudi veliko ljudi iz Doberlevasi. Tako daleč je že prišlo, da duhovnikom, čeravno že prosijo, ni več mogoče, dajati piva, ker — ga nihče ne pije.

Vetrinj. Dne 14. februarja t. l. je prekorajčil Simon Gaggl demarkacijsko linijo pri Maierniggu. Dokumente so mu dali Jugoslovanci kot vse v vredno nazaj. Offizierstellvertreter Radanovič ga pa bara, ali ima denarja pri sebi. Gaggl odgovori, ja, ne celo 10.000 avstrijskih kron. Radanovič mu je na to vzel sedem tisočakov, rekoč, da ni dovoljeno, več imeti; popoldne naj pride po denar v komando v Kamnu. Namesto denarja pa je dobil Gaggl poročilo, da se je poslal denar v Ljubljano na finančno deželno blagajno. Peljal se je Gaggl na to na Kranjsko, pa vse zamanj. Spisi ležijo pri finančnem deželnem ravnateljstvu v Ljubljani. Zdaj se je Gaggl obrnil na okrajno komando interaliirane glasovalne komisije v Borovljah, da pride k svoji pravici in svojem denarju.

Labud. Dne 24. avgusta smo razobesili bandere, bil je zelo lep pogled. Popoldan je nas obiskala mladina iz Ljibelič — bile so to ure veselja in resnih razgovorov o usodni uri, ki se zdaj bliža. Korošci smo bili, Korošci smo zdaj, Korošci ostanemo vekomaj! — Jugoslovanski nadučitelj Burghard (lepo slovansko ime, kaj?) je delil zadnje dni (20.—22. avgusta) vsem materem, ki pridno svoje otroke v šolo pošiljajo, po 50 K. Kaj mislite? Tudi na ta način ne boste ujeli gimnov, — ker jih ni!

Bela (Vellach). Odkar se je demarkacijska črta odprla, je tudi tukaj prebivalstvo bolj in bolj za Koroško in Avstrijo. Kmeti pravijo, zdaj imamo vsaj zopet priložnost, da gremo v Celovec prodajat in kupovat. Kaj bomo hodili na Ljubljano, kjer moramo vse dražji kupiti! Kmeti, ki so bli prej prepričani Jugoslovanci, pridejo zdaj na našo stran! pravijo, z Jugoslovanci nič nečemo imeti opraviti, imajo te žlahče do grla dovolj.

Zingareca v Rožni dolini. Ponoči na 19. avgust je bila umorjena 60—65 let stara posestnica N. Mliečnig p. d. Močnik na Zingareci, občina Podljubel. Ukradenih je okoli 70.000 jugoslov. K. Umorjena je živela čisto za se, s sestro je obdelovala svoje posestvo. Ne ve se, kdo je morilec in kaj ga je gnalo k umoru. Preiskovanje se je začelo.

Dolgo Brdo (Langegg). Fijaker Anton Seibic v Velikovec se je udeležil 20. decembra 1918 pri gostilničarju Johann Maierhofer, p. d. Bierbaumer, jugoslovanskih plenitev in ropanja. Pri tej priliki je ukradel srebrne žlice in nože in živila. Seibica so sicer že svojcas ujeli, v Volfberku je bil zaprt, a potem je ušel na Velikovec, kjer je stopil v jugoslovansko službo! 19. avgusta pa so ga v Celovcu ujeli in zaprli. Priznal je ropanje in tatvino.

Puštric. 19. avgusta je dobila občina telefonično od okrajnega glavarstva v Velikovecu ukaz, da mora kot „Jugoslovane“ v glasovalni odbor (Abstimmungsaußschuß) vzeti: Fajmoštra Holec-a iz Grebinja, Weisnar-ja, žnidarja iz Grebinja in Stuler-ja, lesni trgovec tudi v Grebinju! Občina je protestirala, ker ti ljudi ne poznajo ne kraj ne ljudi tukaj, in rekla, da je tako tu oseb dovolj, ki so v tej občini pristojni.

Tinje. Matija Damej, mlinar v Tinjah je pisal na glasovalno komisijo v Velikovecu prošnjo: „Mojega fanta, ki je 25 let star, je žandarmerija peljala, na Velikovec, ker je z fan-

toma Valentin Janesch in Augustin Leonhard, oba iz Tinj, skoz vas pel. Okrajno glavarstvo ga je, ne da bi slišala prič, obsodila na 8 tedne zapora. Jaz sem že 58 let star in nujno potrebujem sina za delo. Prosim torej, da se razveljavi obsodba okrajnega glavarstva, da pride moj sin domu in da se naredi preiskava, v kateri se naj slišijo tudi priče.“

Protokol z dezerterjem. Boštjanom Pliberschnig, rojen 20. januarja 1900 v Rikarjevasi, pristojen v občino Bela pri Železni kapli: „Od leta 1914 sem bil v Mariboru vajenec (Lehrbub), pozneje „gsel“ pri slikarju (Maler) Zelesnik. Prvega avgusta sem dobil srbsko pisano einberufingo k nekem srbskem artileriregimentu. S 16 drugimi sem hotel uiti proti Spielfeld, da bi se od tam peljal v Gradec. Žendarmi so nas pa na grenici ujeli in nas peljali nazaj v Maribor h komandi. Žandarmerija nam je vzela vse, kar smo imeli, tudi ves denar. Major, pred katerega so nas peljali, je rekel: Vsak, ki obljubi, da bo služil kralju Petru, bo oproščen. Res so spustili vse one, ki so to obljubili, 7 nas je bilo. Barali smo, kaj je z našimi rečmi, ki so jih žandarji odvzeli. Odgovor, ki smo ga dobili, je bil ta, nazaj noben ne dobi kaj! 24. avgusta sem zapustil Maribor, peljal se na Koroško in prišel sem v cono B, ker se bojim, da me v cono A, kjer sem doma (v Galiciji), SHS žandarmerija ne zapre.“

Borovlje.

Sin piše svoji materi:

„Ljuba moja mamica!

Dne 15. avgusta t. l. sem bil v Ljubljani pri superarbitringi, bilo nas je več, vsi invalidi. Jaz sem bil z mojo presteljeno roko za „diensttauglich“ spoznan. Srbski oberst me je vprašal, al so na Koroškem fanti že bli na štelinhi. Na moj odgovor: Mi Korošci nočemo več jiti k vojakom, je rekel: Po glasovanju bote morali priti! Ljuba mamica! Kmalo bo prišel čas, ko bote po svoji volji štimeli za državo, v kateri hočete živeti. Pri tem glasovanju, prosim Vas, pomislite tudi na me in na vse tiste fante, ki bójo morali jiti k žovnirjom. Vas Vse mame! prosimo, rešite nas trpljenja, vojaštva in dajte štimo avstrijski republiki. Tam jih ne silijo več k žovnirjom, tam ni več kralja, da bi jomu morali služiti. Spominjajte se na pesem:

Kolk noči jas nisem spala,

Ko sem sinka povijala!

In kolk noči pa še kna bom,

Ko sinka vidva več ne bom!

Ko pa pademo pod srbsko komando — Bog nas ne štrafaj! — bomo morali k vojakom daleč dol v Macedonijo.

Ljube mamice! Al se še spominjajte na ceite v vojski, kaj je bil zan jok, ko smo morali k žovnirjom. Koliko solz je teklo, ko smo jemali slovo in šli na front! Sedaj pa imate priložnost, da nas rešite vsega tega trpljenja. Spoštovali Vas bomo, in nak samo mi vsi naši otroci se bójo Vam zahvaljevali. Veliko dobrega ste nam storile, ljube mamice! Prosim Vas, lanko morete nam pomagati, še ni prepozno, je Vam treba koj zapisati na štimceti — avstrijska republika — in rešeni smo!

Tudi Vas, sestre, kličemo, pomagajte rešiti vaše brate! Bog bo Vam dal loň. Dovolj kri koroške je že teklo, v miru hočemo živeti, nočemo več v vojsko, na bojišče! Proč z vojaštvom! Padli bomo našim mamicam in sestram kol krahna in prav srčno Vas poljubili, ko bomo enbart vedeli, da pridemo pod avstrijsko republiko.

Srčno Vas pozdravi in poljubi, Vaš

Jozej.“

Dopise je uposlati:
Uredništvu „Koroško Korošcem“, tiskarna Leon, Celovec.